

Catherines nya liv

Den 18 augusti i år började 36 åriga Catherine Sonesson nya liv. Efter att ha varit kraftigt överviktig i många år genomgick hon en så kallad Gastric Bypassoperation. Det var ett beslut som hon själv tog och fick kämpa sig till. Med så kallade myndighetspersoner som försökte stoppa henne. Men då gav de sig på fel person för Catherine kan kämpa och prata för sig. Och efter att ha provat de flesta bantningsmetoder som finns på marknaden och inget hjälpt visste hon att operation var den sista utvägen.

– Jag var jättesmal ända tills jag var 20 år. Då fick jag för mig att jag inte alls var smal och varför vet jag inte. Det var då jag började med det eviga bantandet. Med den ena kuren efter den andra, Ja, efter alla tuere hos viktväktarna får jag nog snart klippkort, säger Catherine och skrattar.

Så börjar Catherine Sonesson sin berättelse om hur hon till sist vägde 124 kg. När hon tittar på gamla kort så förstår hon absolut inte var den känslan kom ifrån. För hon var smal. Men det var först när hon började läsa på universitet som kilona verkligen började öka.

– Egentligen gick det bra ända tills jag började läsa igen när jag var 27 och det jättejobbigt. Jag hade inte pluggat på 10 år. Jag var singel, student, fattig och då åt jag. En del blir alkoholister andra tar droger. Jag åt mat och godis. Jättemycket! Och rörde mig alldeles för lite.

När en person bantat för länge blir det till slut svårt att känna när och om man är hungrig. Man har förstört den rätta hungerkänslan. Det är då man kan hamna i den onda cirkeln med ett ständigt ätande och bantande. För fyra år sedan började hon fundera på operation. Hon hade hört talas om olika metoder.

– Men det kändes väldigt drastiskt och jag visste inte så mycket

om det. Jag hade hört massa historier om att det kunde förstöra hela magsäcken, att man inte skulle kunna äta ordentligt efteråt. Men så efter nyår i år slutade jag röka och på vårterminen bara exploderade kilona och i somras vägde jag 124 kilo, berättar Catherine.

På våren 2005 började hon på allvar att titta på nätet efter viktoperationer. Hur det gick till och tills slut hittade hon ett bra forum för opererade som heter vikttop.se. Här hittade Catherine all information som hon behövde för att ta beslutet att göra en Gastric Bypassoperation.

– Jag ringde vårdcentralen fick tid och gick dit och berättade att jag ville ha en tid för viktoperation.

Hon hade turen att få en bra doktor som tog henne på allvar och skrev den nödvändiga remissen.

– Fick remiss till Torsby och blev jätteglad. Ett tag. Jag ringde till Torsby efter några veckor och frågade om remissen kommit fram och det hade den till slut. Jag reda på att det skulle ta ett halvår innan det kunde bli dags för operation. Det var helt ok tyckte jag. Men sedan fick jag reda på att jag var tvungen att gå en kurs först och kön till den var 72 veckor.

Kursen är för människor som ska opereras för att de ska lära sig om operationen och hur man

äter efteråt och det tycker Catherine är jättebra. Men det var inte vad hon hade tänkt sig hon kunde redan allt det där. Med de här tilläggen skulle det ta flera år innan det skulle bli dags för operation och under tiden skulle kroppen ta ännu mer stryk av vikten.

– Jag kontaktade vårdlotsen och frågade om det fanns andra ställen i Sverige dit jag kunde söka mig på vårdgarantin. Vi har ju rätt till det här i landet. Fick rådet att själv leta efter sjukhus som hade avtal med Landstinget i Värmland.

På nätet hittade hon Carlanderska i Göteborg ett privat sjukhus som utför Gastric Bypassoperationer och som har avtal med Västra Götalands Landsting. Hon kontaktade Carlanderska och de kunde ta emot henne den 18 augusti, ett datum hon numera den första dagen i mitt nya liv. Tre dagar fick hon vara kvar i Göteborg. Operationen gjordes med så kallad titthålskirurgi. I dag har hon fem små ärr ett i naveln två ovanför och två på sidan.

– Jag har inte haft ont, ingen värk det har inte varit något problem efter operationen, berättar Catherine.

Efter operationen fick hon äta flytande i en vecka sedan var det purémat i tre veckor. Därefter har hon ätit vanlig mat. Hon var sjukskriven i en månad efter operationen.

– Det som är skillnaden efter operationen är att jag måste tänka på att äta väldigt sakta. Att en måltid ska ta allra minst tjuo minuter. Man måste tugga noga. För jag har ingen nedre magmun längre utan maten går rakt ut i tarmen. Det gör att man måste tugga extra noga. I dag är det tre månader sedan jag opererades mig och jag har gått ner 19 kilo. Jag mår "super" bra. Det bästa med alltihop är att man är kvitt den här hopplösheten.

Ska man gå ner fem eller tio kilo det är greppbart men när det är femtiofem då är det ingen idé att försöka. Jag kan känna att det är konstigt att det blev så här för jag tycker om motion. Jag har hållit på med hästar. Jag tycker det är kul att gå på arobic, gympa och allt sådant. Men när

man kommer till en viss gräns så är det inte roligt att gå ut bland folk längre. Bara för att man inte orkar och alla städiga misslyckade mantnings- och motionsförsök. Man har ingen uthållighet för på något vis så är man så van att misslyckas och någonstans sitter det i bakhuvudet redan från början och då går det åt skogen, berättar Catherine med lite sorg i rösten.

Tilläggs kan att det inte var lätt att få operera sig utanför det egna landstinget. Det var många turer och Catherine fick verkligen visa sin kämparanda för att få rätt i byråkratin och bland påhittade beslut för att på slutändan få en ursäkt från landstingsledningen.

Text & Foto Karin Wettergren
karin@varmlandsborsen.com